

Adalék a gendervitához

2018 augusztus 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Bolhából elefántot. Leginkább ezzel lehetne jellemezni a jelenlegi vitát - vagy inkább hisztit - arról, hogy megsz?nik a gender szak.

Nincs valódi ügy, összesen húsz embert érdekel valójában a történet, és ?k sivalkodnak.

Itt persze rögtön át kell mennünk Török Gáborba, hogy aztán visszatérhessünk a józan észhez. Ugyanis a gender szakkal szemben olyan érvek is elhangoztak, melyek meglehet?sen ingoványos talajon állnak, és a jobboldalnak is, amikor a kritikát gyakorolja, ügyelnie kéne arra, hogy ne essen orra vagy ne sülyedjen el.

Ilyenek például a hasznossági szempontok. Ezek alapján gyakorlatilag az összes bölcsészked?s molyolás mehetne a levesbe, mert azonnali, direkt gazdasági haszna aligha van. Akkor persze konzekvens valaki, ha azt mondja, minden bölcsészked?s molyolás menjen a levesbe – de akkor, amikor az egyetemeken okoz problémát az alapszint? írás-olvasás és szövegértés, talán mégsem ez a helyes megközelítés.

A bölcséletnek van helye. Pontosabban: lenne. Van egy nagyjából kétezer-ötszáz éves kánon, amit aligha lehet kihajítani az ablakon anélkül, hogy mi ne szenvedjünk el veszteségeket. Bizonyos szerz?k és szövegek évszázadokon át fenn- és megmaradtak, és ennek nyilván komoly oka van – ha csak a direkt hasznossági kritériumot nézzük, valószínűleg nekik sem kéne megmaradniuk.

A probléma a tudás természetéb?l fakad. El?ször is, nem csak egyféle tudás létezik. Másodszor, a tudás nem egy egyszer? input-output m?velet, azaz bedobok valamit az egyik oldalon, és el?re tudom, mi jön ki a másikon. Nem metabolizmus. A tudás transzformálható, és épp a bölcsélet – persze annak klasszikus változata, és nem az a posztmodern locsi-fecsi és politikai aktivizmus, ami manapság divatos – tanít(hat) meg minket arra, hogy hogyan ismerjük fel problémákat, hogyan nézzünk ezekre a problémákra másképpen, hogyan használjuk a kreatitásunkat. Kétezer-ötszáz év meglehet?sen sok érvet és ellenérvet halmozott fel, nem biztos, hogy teljesen haszontalan ezekbe belelesni. És az sem biztos, hogy sikeres vállalkozások élén nem találunk pályaelhagyó bölcsészeket. A kreativitást még mindig az emberi gondolkodás szüli, de gondolkodni is meg kell tanulni valahogy, és még ha erre önmagában a kánon részleges átadása nem is alkalmas, de segíthet benne. Továbbá, magán a felhasználón is múlik, hogy mit tud ezekb?l átvenni és átültetve hasznosítani. Ez sem automatikus folyamat, és kiismerhetetlen kacskaringókön keresztül érvényesül – és ez igaz a tudás érvényesülésére általánosságban is.

Legyen itt egy példa, hogy a napi trigger is meglegyen: Donald Trump sosem „tanulta” a politikát mint tudományt, és mégis milyen kiváló elnök. Ronald Reagan pedig a gyakorlatban tanulta, de „tudományos” formában soha. A tudásokban nincsenek automatizmusok.

A görög tragédiák, a klasszikus politikai filozófia, az irodalom dilemmákkal szembesítenek minket. Ezeknek a dilemmáknak sokszor nincs is megoldásuk, a „nagy m?vek” után több kérdés marad, mint válasz, de nem is

biztos, hogy instant válaszokra van szükségünk. A világ megismerése sosem lehet teljes, miért kéne akkor épp a kánontól megkapnunk a végső válaszokat? Különösen azok, akik foglalkoznak politikával, aligha kerülhetik ki Thuküdidészt, Plutarkhoszt, Hobbest, Machiavellit., stb. Nem mintha azonnal készpénzre lehetne váltani bármelyiket is, de bizonyos problémaérzékenységre megtaníthatnak bennünket. Épp ezért ezeknek a „haszna” kevésbé egyszerűen felismerhető, mint egy OKJ-nek.

Érthető, miért idegenkednek sokan az ilyen elvont okoskodástól. Nagyjából mindenkinek elege van az éttermiségi okoskodásából és felsőbbrendűségi tudatából – okkal. Ők az ellenkező hibát követik el. Az olvasmányélményeiket elzárva könyvtárszagú morálgólemmé válnak (*ezért a képért jövök egy sörrel egy kollégának*), és azt gondolják, az ő tudásuk többet ér, mint a buszsofőré, a péké vagy az autószerelőé – nem is beszélve a politikusról. Aki teljesen bezárkózik ebbe, belekapaszkodik valami ideába és annak lesz fanatikus híve, az egyrészt nem tud mást tenni, mint haragot érezni a létező tökéletlen világ iránt, másrészt lehet, hogy nem tudja kicserélni az ablakmosó folyadékot sem. Az olvasmányélmények nem válthatják ki, csak kiegészíthetik a praktikus tudást. A praktikus tudást pedig sajnos nem lehet könyvekből elsajátítani.

Az éttermiségi szerelmesek önmagukba, ezért úgy gondolják, az ő világképük, ízlésük alkotja a világ tengelyét, és ahhoz mindenkinek igazodnia kell. Márpedig olyan soha nem volt, nem is lesz, hogy mindenki kívülről fújja a nagy filozofok kánonját, különösen nem azokét, akiket az adott hiú éttermiségi a legjobban szeret.

Ettől még nem tanácsos a fürdővízzel együtt kiönteni a gyereket. Ezeknek a tudásoknak azért van jelentőségük, mert így-úgy átszivárognak a mindennapokba, egyszerűbb formában, nagyjából ezt jelenti a generációk kultúraátadása. Hogy a nyugati civilizációban milyen képzetek élnek az igazságosságról, erényről, meggyásról, abban a „nagy műveknek” igen komoly szerepük van.

Más kérdés, hogy a mai társadalomtudomány mit tud ehhez hozzáadni. A jelenlegi látkép alapján nem sokat. A modern társadalomtudománynak ugyanis nem sok köze van a klasszikus bölcsülethez, hacsak nem annyiban, hogy annak a tagadását jelenti. Márpedig kiötlő és mívelő nevezték el a műfajt „tudománynak”, aztán csodálkoznak, ha ezen a mércén a történet elhasal. A bölcsület nem törekedett arra, hogy természettudomány legyen, nem is ez a feladata.

A mai társadalomtudomány legnagyobb része persze nem csak a „tudományossági” kritériumon bukik el, ennél jóval dicstelenebb szerepet tölt be: politikai sérelmekkel összekötött, azokból tákolt politikai aktivizmust. Ezért pedig okkal váltja ki a józan többség haragját. Az nem „tudomány”, és nem is bölcsület, ha valakit arra okítanak, hogy minden valós vagy képzelte kisebbség – akár tudja, akár nem – el van nyomva, a körülötte lévő világ hatalmi konstrukció, és a „tudományos tudás” átadásának célja az, hogy szétzúzza ezt a hatalmi konstrukciót: a patriarchátust, a fehérek uralmát, a keresztény kultúrát. A sérelmi indíttatású politikai aktivizmusoknak, melyek általában valamilyen „Studies” néven futnak, a nyugati civilizáció az ellenségük. Ez egy politikai harc, amelyik elbújik a „tudományosság” óvó álcája mögé, és ha – a politikai harc logikájából fakadóan – politikai támadás éri, azonnal elkezd a tudomány autonómiájára hivatkozni a zsarnoki politikai hatalommal szemben.

A tudományként becsomagolt politikai aktivizmus épp azért küzd, hogy a fent említett nyugati kánon menjen a darálóba – a halott, fehér csávók. És ha már úgyis éppen kulturkampfol a magyar köz (bánom is én, nem értek a focihoz), akkor komoly dolga van védeni a halott, fehér csávókat a politikai mozgalmárokkal szemben. Ehhez a védelemhez viszont nem lesz elég az instant hasznossági mérce. Nyugodtan lehet vállalni azt az elnyomó, diszkriminatív véleményt, hogy van, ami értéket képvisel és van, ami nem. A „Studies” címszó alatt futtatott történetek többsége nem képvisel túl nagy értéket, mert az elnyomottsági vernyogás helyett akár egy régi MTV-s Sweet Sixteen című műsor is mehetne, ahol azért toporzékol az elkényeztetett cicababa, mert nem kapta meg a pónilovat a tizenhatodikra, pedig az apja megígérte neki. Akinek fontos, hogy a magányba belevénült feministák sipítozását vagy a mohamedán bevándorlók simogatást fogyassza, az olvassa a *BuzzFeed*et meg a 444-et, erre főleg egyetemi szakokat létrehozni.

Ami pedig magát a gender szakot illeti: mivel nemhogy hallgató, oktató is alig van rá, akkor sem közelgett a nemzeti apokalipszis, amikor – amúgy kormányzati hibából fakadóan – bevezették, és akkor sem történik nagy tragédia, ha nem lesz. Jelen állapotában, hogy van-e, vagy nincs, az nem oszt, nem szoroz.

Kifejlett állapotában pedig láthatjuk, mi lesz a *Facehugger*?! Nyugaton. A „lopakodó” üzemmódban [Zöldi Lászlónak igaza van](#). Azt hiszem, anélkül is egész jól megvagyunk.

Megadja Gábor - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
